

Častniki hitro vstanejo, vse žepe preobernejo, ali tobačnice ni. Samo poročnik ni hotel vstati in ves zmešan reče: „Jaz svojega žepa ne preobernem, pa zastavim pošteno svojo besedo, da tobačnice nimam.“ Častniki so se kmalu potem z glavo kimaje razšli in vsak je imel poročnika za tatú.

Drugo jutro ga polkovnik k sebi pokliče in mu reče: „Tobačnico sem našel. Moj žep je bil malo pretergan, pa je zlezla med podvleko. Ali povejte mi vendar, zakaj niste hotli včeraj tudi vi svojega žepa preobrniti, ko so to vsi drugi storili?“

Poročnik reče: „Vam, gospod polkovnik, le vam hočem resnico razodeti. Moji starši so revni. Zató jim dam polovico svojega plačila, a sam ne jém opoldne nič toplega. Ko ste me vi h kosilu povabili, sem imel že svoje kosilo v žepu, — in sram bi me moralo biti, ko bi bil žep preobernal in bi bil kos črnega kruha in ena suha klobasa padla iz njega.

Polkovnik reče ves ganjen: „Vi ste zeló dober sin! Da pa bote svojim staršem lože pomagati mogli, bote odslej vsaki dan pri meni obedovali.“

Kmalu potem povabi zopet vse častnike k slovesnemu kosilu in jim nedolžnost poročnika razodene, kteremu v znamenje svojega posebnega spoštovanja zlato tobačnico podari.

Kdor starše ljubi in spoštuje,
Bogú, ljudém se prikupuje.

(Po K. Šmidu.)

Otroci! ne vsedajte se za vozove, da vas kaka nesreča ne zadene.

Frice, sin ubogih staršev, je hodil iz bližnje vasi v Gorico v šolo. Pot iz vasi v mesto je bila pol ure dolga in ubogi deček jo je moral vsaki dan po štirikrat prehoditi. Pa kaj si je hotel? Kdor se hoče kaj pridati naučiti, mora že zgodaj truditi se in potíti. — Nekega poletnega dné, ko je bila najhujša vročina, maha jo naš Frice prav klaverno iz šole proti domu. Znój se mu cedí po obrazu, a verhi tega je še truden in lačen. Ko deček prav počasi in žalostno naprej krevsa, priderči lepa kočija po cesti, ki je bila berž ko ne v vas namenjena. Hitro skoči Frice za njo, ter se vsede od zadej na prazen prostorček ves vesel, da mu ni treba z nogami po cesti prahu pométati. Kočijaž dečka ni videl, pa tudi vedeti ni mogel, da sedí zadej za kočijo. Al senca je Friceta izdala. Kočijaž švigne parkrat z bičem nazaj in ubozega dečka prav hudo po obrazu oplázi. Frice je hotel hitro raz voza skočiti, pa revež se spotakne in — noga mu pride pod koló. — Neki človek, ki je ravno po cesti šel, vidi to nesrečo in opominja kočijaža, da naj konja ustavi.

Nesrečnega in zeló ranjenega Friceta so vzdignili in ga k žalostnim staršem na dom odnesli. Frice je sčasoma zopet ozdravel, al nikoli ga ni bilo več volja za vozove se vsedati.

Ta kratka povestica naj bode v svarilo vsem tistim lehkomiselnim otrokom, ki se tako radi za vozove vsedajo.

I. Libijanski.